

[Lenger]

te, men i hvert fald lette universalløsninger til følge.

Den indsats, der er ved at tage form, er vi stort set tilfredse med. Vi mener, at der burde være en bedre central koordinering, og at styringen ikke bare skulle gælde informationsvirksomheden; vi mener, at tiden snart må være inde til, at vi beskæftiger os mere seriøst med den side af sagen, som hedder forskning, og som der ikke rigtig har været debat om på nuværende tidspunkt, men hvor problemet jo er, at der har været pengemangel i mange af de projekter, som finder sted i Danmark, og hvor nogle kan have ganske lovende udsigter. Vi synes, det er lidt uheldigt, at forskergrupper skal være henvist til at søge private midler med den usikkerhed, det giver for, om de overhovedet kan komme i gang med deres projekter.

Det tredje, som jeg meget kraftigt vil understrege, er spørgsmålet om rådgivning, vejledning og herunder også kriserådgivning, for dels kan rådgivningen, som vi var inde på under den forrige debat, begrænse smitten, dels er der selvfølgelig helt banale mentalthygiejniske, psykiske og sociale grunde til, at der skal finde en rådgivning sted, og den enkelte har i allerhøjeste grad brug for støtte.

Den rådgivningsvirksomhed, som skal sættes ind, behøver ikke nødvendigvis at finde sted i offentlig regie; det kunne være en mulig løsning, at det offentlige gav f.eks. økonomisk støtte til rådgivning og vejledning, som finder sted i private foreninger eller i selvorganiserede grupper. Det afgørende er, at den finder sted, og at den finder sted af personer, der er kvalificerede både med hensyn til at kende til sygdommen og til problemerne og til at kende til risikogruppernes baggrund og miljø.

Indenrigsministeren sagde, at hun var opmærksom på det problem, og det synes jeg er godt, men jeg håber, at opmærksomheden giver sig udslag i et eller andet.

Før kommunalvalget i Københavns kommune blev samtlige partier spurgt, hvordan de stillede sig til finansieringen af indsatsen mod AIDS, og med undtagelse af kristeligt folkeparti i Københavns kommune, som jo ikke blev repræsenteret i borgerrepræsentationen, sagde alle ja til, at man mente, at indsatsen mod AIDS i Københavns kommune burde være en opgave, der blev finansieret af staten.

Til slut vil jeg vende mig til de bemærkninger, som er fremsat af indenrigsministeren og af fru Dagmar Mørk Jensen. Jeg kan forstå på indenrigsministeren, at hun afviser forslaget og henviser til et møde, som finder sted i december måned 1985. Forslaget går jo netop ud på, at der snarest muligt skal komme en afklaring.

Jeg har to spørgsmål til ministeren. Det første er, om der så træffes en afgørelse i spørgsmålet på mødet den 10. december 1985, eller om afgørelsen først skal træffes, som fru Karen Højte Jensen var inde på, i forbindelse med de almindelige bloktilskudsforhandlinger til foråret. Der foregår jo formentlig også en slags bloktilskudsforhandlinger i disse dage af nogle helt andre årsager, har jeg forstået. Jeg synes, det er vigtigt at få belyst, om der faktisk træffes en afgørelse den 10. december 1985, for vi har ikke forestillet os, at der skulle skrives betænkning om dette forslag før f.eks. den 11. december 1985, og til den tid vil man jo netop også med baggrund i det resultat, der opnås den 10. december 1985, kunne give de radikale den mulighed for at se tiden an, som de har ønsket; og jeg bed meget mærke i, at fru Dagmar Mørk Jensen sagde, at man ikke vil gribe ind fra folketingets side, såfremt parterne selv kan finde ud af det. Det er sådan set udmærket, men vi ved jo faktisk den 11. december 1985, om parterne selv kan finde ud af det, og vi har under ingen omstændigheder forestillet os, at der skulle skrives betænkning før f.eks. den 11. december 1985.

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil stille til ministeren, er, om hun vil afvise, at der kan ydes flere statslige kroner til indsatsen mod AIDS end dem, som ministeren i forvejen har bebudet, og det gælder både udgifter som følge af statslige pålæg og udgifter som følge af screening af donorblod – det kommer for så vidt ud på ét – og endelig i hvert fald foreløbig udgifterne til information over for særlige målgrupper, der ikke nødvendigvis hører til risikogrupperne. Det er de to spørgsmål, jeg gerne vil stille til ministeren.

Ministeren behøver altså ikke at være så ked af det. Vi har jo mulighed for at finde ud af, hvordan det går den 10. december 1985, og dermed har vi også mulighed for, inden fristen for betækningsafgivelsen udløber, at finde ud af, om mødet den 10. december faktisk har givet resultat. På den bag-